

The Last Lessons

What had I learned up to now, as landscape architects, we are good at:

1. In observing, analysing, understanding the landscape - even without maps;
2. In ordering and combining local and 'desk' knowledge into a structuring framework;
3. In visualising and integrating the found information in sketches, maps, and cross-sections;
4. In inter-linking relevant scale levels – from individual (farm) household to regional scales, but more importantly finding a common thread;
5. In Kenya – the design can hardly ever be the end product or a blue print. The design is more like a common vision on the future of a wider group of stakeholders;
6. I learned that I could not do it alone. I needed the local people to get to know the environment. I needed colleagues in my own field but also in the areas of physical planning, climatology, erosion control, economy, land classification, land ownership, process management, and health;
7. I needed good partners among the politicians, decision-making governmental officers, universities, and non-governmental organisations.
8. What I learned was that success of a design lays in the commitment of the local community. Their involvement, as we saw in the agroforestry project or in Frederique's Lake View design, was crucial. The involvement does not stop with the design process, but includes responsibility for the actual implementation.

So - the traditional inventory, analysis, plan, and implementation steps broke up - we went for 'Planning for Action'. True, in the design process described here, limited attention is given to the ultimate form. Form, environmental enhancement and beautification, however, are addressed while implementing. That is the moment, that the community chooses trees, location and form whereby in the selection beauty and shape are important arguments. Through my work abroad, my interest in finding landscape forms that are functional, durable, ecologically sustainable, economically viable, healthy, and pleasant to live in, was strengthened. Beauty results from there. My pride and sense of success became linked to the pride and the success of the community.<<

Uitverkoop in de Mema

Waarom naar het buitenland...

Is het binnenland niet groot genoeg...

Is Nederland echt vol dan...

Meestal erger ik me aan mensen die zonnig naar een ander land moeten om daar te leren hoe het gras groener kan worden. Voor vakanties heb ik daar niets op tegen, ook niet om een liefde buiten de deur te hebben, maar alle andere vormen van buitenlandse uitwisseling vind ik hoogst verdacht. Ik vertrouw niet op de kennis die - door even rond te neuzen in het buitenland - in het korte geheugen opgeslagen ligt. Het doet mij teveel denken aan het maken van een plan door in leuke blaadjes de leuke plaatjes uit te scheuren en als een valse collage van vloekende beelden bij elkaar te plakken. Scheuren en plakken is verdacht. Ik denk dat ik daarmee bij de oude garde hoor, wat me helemaal niet stoort. Het oude vakmanschap is gebaseerd op overdracht van leermeester op leerling door langdurig en tot vervelends toe stichtelijk contact.

Het is maar een hype, die zogenaamde toegevoegde hedendaagse waarde van multiculti vreet maar wat je niet kent en kijk niet in de spiegel vlucht neiging. Koop gewoon een Urker vissersboot en plant een es, een wilg of zoek een kievitsei, want dat is de uitstervende Hollandse Glorie. Er is meer in Nederland dat vreemd en uitgestorven lijkt dan in het buitenland. Het buitenland... daar hebben we allemaal hetzelfde eentonige beeld van door de glossy magazines, de videoclips, bioscoopbezoekje, Joop van den Ende successen. Mondialiteit is als een grote Hema, omgevormd tot 'Mema', de Mondiale eenheidsmaatschappij.

Ik snap het werkelijk niet. Aan de ene kant roept de maatschappij om identiteit door streekeigenheid en aan de andere kant apen we elkaar wereldwijd na. Nog even volhouden en de split personality die hiervan het gevolg is, muteert tot een genetisch overdraagbare eigenschap.

In 1920 was er ook al een hoos van uitwisselingen met de orient en ideeën uit het wijze oosten en het zwoele zuiden. Niks nieuws onder de zon. Het lijkt eerder nog op een sinister plan van doctor Evil die de gehele mensheid in wil pakken met doorzichtige trucs en direct consumeerbaar vergif. Bah. Hoe meer ik erover nadenk, hoe argwanender ik word. Ik heb denk ik hulp nodig. Ik zal mijn Zweedse vrienden maar eens vragen wat zij ervan vinden...

Paul Roncken